

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

2. september 2010*

Kohtuasjas C-399/08 P,

mille ese on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 15. septembril 2008 esitatud apellatsioonkaebus,

Euroopa Komisjon, esindajad: V. Kreuzsitz, J. Flett ja B. Martenczuk, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

apellatsioonkaebuse esitaja,

teised menetlusosalised:

Deutsche Post AG, asukoht Bonn (Saksamaa), esindaja: *Rechtsanwalt* J. Sedemund,

hageja esimeses kohtuastmes,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV, asukoht Frankfurt (Saksamaa), esindaja: *Rechtsanwalt* R. Wojtek,

UPS Europe SA, asukoht Brüssel (Belgia), esindaja: *advocaat* E. Henny,

Saksamaa Liitvabariik, esindajad: M. Lumma ja B. Klein, kohtudokumentide kätetoimetamise aadress Luxembourgis,

menetlusse astujad esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees A. Tizzano (ettekandja), kohtunikud A. Borg Barthet, M. Ilešič, M. Safjan ja M. Berger,

kohtujurist: N. Jääskinen,
kohtusekretär: R. Grass,

olles 24. märtsi 2010. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

- ¹ Euroopa Ühenduste Komisjon palub oma apellatsioonkaebusega tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 1. juuli 2008. aasta otsuse kohtuasjas T-266/02: Deutsche Post vs. komisjon (EKL 2008, lk II-1233; edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus”), millega tühistati komisjoni 19. juuni 2002. aasta otsus 2002/753/EÜ meetmete kohta, mida Saksamaa Liitvabariik rakendas Deutsche Post AG kasuks (EÜT L 247, lk 27; edaspidi „vaidlusalune otsus”).

Õiguslik raamistik

- ² Nagu nähtub siseriiklikust õiguslikust raamistikust, nagu seda on kirjeldatud vaidlustatud kohtuotsuses, jagati 8. juuni 1989. aasta Postverfassungsgesetz'i (postikorralduse

seadus; *BGBI.* 1989 I, lk 1026; edaspidi „postikorralduse seadus”) § 1 lõike 2 alusel Deutsche Bundespost (Saksamaa postihaldusasutus) kolmeks iseseisvaks õiguslikuks üksuseks, milleks olid Deutsche Bundespost Postdienst (edaspidi „DB Postdienst”), Deutsche Bundespost Telekom (edaspidi „DB Telekom”) ja Deutsche Bundespost PostBank. Vastavalt postikorralduse seaduse § 65 lõikele 2 pidid nimetatud üksused jätkama Deutsche Bundesposti pakutud teenuste osutamist, DB Postdienst võttis üle Deutsche Bundesposti tegevuse postisektoris.

- 3 Postikorralduse seaduse § 37 lõike 3 kohaselt pidid Deutsche Bundesposti jagunemise järel tekkinud kolm õiguslikku üksust maksma üksteisele rahalist hüvitist juhul, kui mõni neist ei ole võimeline oma kulusid omavahendite arvelt rahastama. Lisaks pidi Deutsche Bundespost vastavalt postikorralduse seaduse § 63 lõikele 1 tegema jagunemisest hoolimata riigile tagasimakseid, mis vastasid teatud protsendile tema tegevusest saadud tulust, ja seda kuni aastani 1995.
- 4 12. jaanuari 1994. aasta Postdienst-Pflichtleistungsverordnung’i (kohustuslike teenuste määrus; *BGBI.* 1994 I, lk 86; edaspidi „kohustuslike teenuste määrus”) § 1 lõike 1 kohaselt pidi DB Postdienst osutama „kohustuslikke teenuseid” kogu Saksamaal, vastavalt ühtse hinna põhimõttele kogu riigi territooriumil. Konkreetsemalt pakkide edastamise osas nägi kohustuslike teenuste määruse § 2 lõige 1 ette, et DB Postdienst pidi tagama kuni 20 kilogrammi raskuste ja teatud maksimaalsetele mõõtmetele vastavate pakkide kogumise, veo ja kohaletoimetamise kogu territooriumil. Lisaks andis kohustuslike teenuste määruse § 2 lõike 2 punkt 3 DB Postdienstile loa kehtestada ühtsest hinnast madalam hind juhtudel, kui klient kas hoolitses ise pakkide sorteerimise toimingute eest või tal oli teatav miinimumkogus pakke.
- 5 Vastavalt 14. septembri 1994. aasta Postumwandlungsgesetz’i (posti ümberkorraldamise seadus; *BGBI.* 1994 I, lk 2339) §-dele 1 ja 2 kujundati kolm Deutsche Bundesposti jagunemisel tekkinud õiguslikku üksust alates 1. jaanuarist 1995 ümber

aktsiaseltsideks (*Aktiengesellschaft* (AG)), milleks on Deutsche Post AG (edaspidi „DP AG”), Deutsche Telekom AG ja Deutsche Postbank AG.

- 6 Lõpuks tuleneb 22. detsembri 1997. aasta Postgesetz'i (postiseadus; *BGBL*. 1997 I, lk 3294) § 4 lõikest 1, et kuni 20 kilogrammi kaaluvate pakide edastamise puhul on tegemist universaalteenusega.

Vaidluse taust ja vaidlusalune otsus

- 7 DP AG tegutseb nii kirjade edastamise sektoris, kus ta asjaolude asetleidmise ajal oli monopoolses seisundis, ning kahes teises postisektoris, milleks on postipakkide edastamine ning ajalehtede ja ajakirjade edastamine; viimased kaks sektorit on, vastupidi, konkurentsile avatud.
- 8 Pakiveo sektoris tagab DP AG eelkõige niisuguste suuremate koguste pakide veo-teenuste osutamise, mida ei käidelda otse postkontorite teeninduslettides (edaspidi „uksest-ukseni pakiveo teenuste sektor”). See sektor jaguneb omakorda kaheks peamiseks segmendiks, milleks on esiteks äriklientidele, kes pakid ise eelnevalt sorteerivad või annavad üle teatava vähima hulga pakke, suunatud uksest-ukseni pakivedu, ning teiseks kataloogi alusel või elektroonilisel teel tellitud kaupade vedu postimüügiettevõtjate nimel.

- 9 Aastal 1994 esitasid eraõiguslik pakiveoettevõtja UPS Europe SA (edaspidi „UPS”) ja Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (edaspidi „BIEK”) komisjonile kaebuse. Sisuliselt heitsid UPS ja BIEK DB Postdienstile ette esiteks kahjumiga müügi poliitika järgimist uksest-ukseni postiveo teenuste sektoris, mis kujutab endast valitseva seisundi kuritarvitamist EÜ artikli 82 tähenduses, ning teiseks selle sektori kahjumi katmist kas reserveeritud sektoris teenitud tulu või EÜ artikli 87 rikkumise teel talle eraldatud riiklike ressursside arvel.
- 10 20. märtsil 2001 võttis komisjon vastu otsuse 2001/354/EÜ EÜ artikli 82 kohase menetluse kohta (Juhtum COMP/35.141 – Deutsche Post AG) (EÜT L 125, lk 27), milles ta leidis sisuliselt, et DB Postdienst – hiljem DP AG – rikkus EÜ artiklit 82, kuna ta kasutas oma valitsevat seisundit ainsas kataloogi alusel või elektroonilisel teel tellitud kaupade veo segmentis postimüügiettevõtjate nimel, eelkõige järgides aastail 1990–1995 kahjumiga müügi poliitikat, pakkudes hindu, mis olid madalamad kui kõne all oleva teenusetüübi osutamise tavaliselt kaasnenud kulud.
- 11 Komisjon võttis 19. juunil 2002 vastu vaidlusaluse otsuse, milles ta leidis, et DB Telekom – hiljem deutsche Telekom AG – DP Postdienstile – hiljem DP AG – üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise hüvitamiseks tehtud ülekannete summa oli suurem kui see, mis oli neile kahele viimasele ettevõtjale nende teenuste osutamise tõttu tekkinud lisandunud kulude hüvitamiseks vajalik. Komisjon järeldas sellest, et liigsele hüvitisele vastavat summat kasutati konkurentsile avatud uksest-ukseni pakiveo teenuste sektori segmentides esinenud puudujääkide katmiseks. Selle otsuse kohaselt ulatusid need puudujäägid kogusummani 1 118,7 miljonit Saksa marka ning tulenesid DB Postdientli – hiljem DP AG – poolt aastail 1994–1999 kahjumiga müügi poliitika järgimisest, mis on kindlaks tehtud otsusega 2001/354.

- 12 Komisjon leidis seega, et liigne hüvitis kujutab endast riigiabi, mis on EÜ asutamislepinguga kokkusobimatu, ning kohustas Saksamaa Liitvabariiki võtma kõik vajalikud meetmed, et DP AG-lt nimetatud abi tagasi saada.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 13 DP AG esitas vaidlusaluse otsuse peale Üldkohtule tühistamishagi, viidates eelkõige EÜ artikli 87 lõike 1 ja EÜ artikli 86 lõike 2 rikkumisele komisjoni poolt, kuna viimane ei tõendanud, et DP AG-l oli eelis.
- 14 Eelkõige heitis DP AG esimese väitega ette, et komisjon ei täitnud oma kohustust uurida, kas DB Telekomile ülekannete kogusumma ületas lisandunud netokulud, mida DP AG pidi üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu kandma. Teises väites heitis ta ette, et komisjon leidis igal juhul vääralt, et DB Telekomile poolt talle tehtud ülekanded võimaldasid katta kahjumiga müügipoliitikast tingitud lisandunud kulud.
- 15 Seoses esimese väitega kirjeldas Üldkohus esiteks meetodit, mida komisjon kasutas niisuguse järelduseni jõudmiseks, et DP AG sai eelise.
- 16 Sellega seoses märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 78, et komisjon tuvastas esiteks, et DP AG sai aastail 1990–1995 DB Telekomilt ülekandeid summas

11 081 miljonit Saksa marka, mida komisjon pidas ainsaks riigi vahendiks, mis on vaidlusaluse otsuse raames asjakohane. Teiseks tuvastas ta, et DP AG-l tekkis aastail 1994–1999 konkurentsile avatud uksest-ukseni pakiveo teenuste segmendi raames kahjumiga müügi poliitika järgimise tõttu lisandunud netokulusid summas 1 118,7 miljonit Saksa marka ning et need lisandunud netokulud ei olnud seotud üldist majandushuvi esindava teenuse osutamisega. Kolmandaks tuvastas komisjon, et DP AG registreeris aastail 1990–1998 kogupuudujäägi kõigi sektorite läbilõikes summas 2 289 miljonit Saksa marka nii, et ta ei saanud lisandunud kulusid katta omavahendite arvel. Neist kolmest eeldusest lähtudes, ja kuna DP AG ei esitanud tõendit, et ta oleks need lisandunud netokulud katnud muude vahendite kui DB Telekom poolt tehtud ülekannete arvel, järeldas komisjon, et DP AG kompenseeris nimetatud lisakulud tingimata nende ülekannete arvel, nii et ta sai vastavas summas riigiabi.

17 Edasi, selleks et analüüsida, kas niisugune meetod on korrektne, märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 80–82, et komisjon – ilma, et ta oleks Saksamaa Liitvabariigi poolt sellega seoses esitatud teavet uurinud – ei otsustanud, kas uksest-ukseni pakiveo teenuste sektori puhul on tegemist üldist majandushuvi esindava teenusega, vaid nõustus vähemalt vaikimisi, et lisaks kahjumiga müügi poliitika järgimise tõttu lisandunud netokuludele olid DP AG-l ka üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu lisandunud netokulud.

18 Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 84 samuti, et vaidlusaluse otsuse kohaselt esitas Saksamaa Liitvabariik komisjonile teabe DP AG poolt osutatava üldist majandushuvi esindava teenuse osutamisega seotud kohustuste kulude kohta, mille summa ulatub kuni 20 426 miljoni Saksa margani, mis on selgelt suurem summa kui DB Telekom poolt DP AG-le tehtud ülekannetele vastav 11 081 miljonit Saksa marka.

- 19 Lõpuks tõi Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 85 esile, et komisjon jättis välja selgitamata, kas nende ülekannete kogusumma oli väiksem kui üldist majandushuvi esindavate teenuste tõttu DP AG-le tekkinud lisandunud netokulude kogusumma; sellisel juhul ei oleks need ülekanded saanud viimasele mingit eelist anda.
- 20 Seetõttu järeldas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 88, et komisjon ei tõendanud õiguslikult piisavalt, et DB Telekom'i ülekanded andsid DP AG-le eelise EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses.
- 21 Sellega seoses täpsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 91 vastuseks komisjoni argumentidele, et selle institutsiooni kaalutusruum ei ole nii lai, et see lubaks tal eeldada, et DB Telekom'i tehtud ülekanded andsid DP AG-le eelise, ilma et ta oleks eelnevalt uurinud, kas nende ülekannete summa ületas üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu lisandunud kulude kogusummat – nagu nähtub Saksa ametivõimude poolt selle kohta esitatud teabest.
- 22 Nimelt leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 93 ja 94, et komisjon oleks pidanud sellise uurimise läbi viima isegi juhul – nagu viimane käesoleval juhul väitis –, kui tingimused, mis on loetletud 22. novembri 2001. aasta otsuses kohtuasjas C-53/00: Ferring (EKL 2001, lk I-9067) ja 24. juuli 2003. aasta otsuses kohtuasjas C-280/00: Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (EKL 2003, lk I-7747), ei ole täidetud. Niisiis piirdus komisjon tõdemisega, et DP AG poolt kahjumiga müügi poliitika järgimise tõttu lisandunud netokulud ei saanud olla hüvitamise ese, võttes arvesse asjaolu, et need ei olnud seotud üldist majandushuvi esindava teenusega, kuid ta jättis kindlaks tegemata, kas DP AG-l oli teisi üldist majandushuvi

esindava teenuse osutamise tõttu lisandunud netokulusid, mille eest ta oli õigustatud saama hüvitist kõikide DB Telekomis tehtud ülekannete arvel.

- 23 Nendest kaalutlustest lähtudes nõustus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 96 DP AG poolt esitatud esimese väitega.
- 24 Järgnevalt analüüsis Üldkohus lisaks DP AG teist väidet. Täpsemalt analüüsis ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 102–107 vaidlusaluses otsuses sisalduva ja Saksamaa Liitvabariigi poolt esitatud teabe alusel, kas DB Telekomis poolt aastail 1990–1995 tehtud ülekanded summas 11 081 miljonit Saksa marka võimaldasid DP AG-l katta kahjumiga müügi poliitika järgimise tõttu lisandunud netokulud summas 1 118,7 Saksa marka. Sama kohtuotsuse punktis 108 tõdes Üldkohus, et võttes arvesse DP AG poolt samal perioodil kantud kahju, mis ulatub kuni 16 363 miljoni Saksa margani, ei olnud see nii.
- 25 Selle põhjal tõdes Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 109, et komisjoni arutluskäigu, mille kohaselt hageja sai 1 118,7 miljoni Saksa marga suuruse eelise, lükkab ümber järeldus, et DP AG kogukahjum aastail 1990–1995 moodustas sellise summa, mille puhul DB Telekomis ülekanded DP AG-le osutusid ebapiisavaks tema poolt aastail 1994–1999 kahjumiga müügi poliitika järgimise tõttu väidetavalt lisandunud netokulude katmiseks.
- 26 Olles nõustunud nende kahe väitega, tühistas Üldkohus vaidlusaluse otsuse, ilma et ta oleks uurinud teisi DP AG esitatud väiteid.

Poolte nõuded

- 27 Komisjon palub oma apellatsioonkaebusega Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud kohtuotsus tervikuna, seejärel esimese võimalusena jätta rahuldamata DP AG poolt esitatud tühistamishagi või teise võimalusena saata kohtuasi tagasi Üldkohtule ning mõista kohtukulud välja DP AG-lt.
- 28 BIEK ja UPS esitasid vastuapellatsioonkaebuse, milles nad paluvad Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud kohtuotsus tervikuna ja mõista kohtukulud välja DP AG-lt.
- 29 DP AG palub Euroopa Kohtul jätta komisjoni apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata ja mõista komisjonilt välja apellatsioonimenetluse kohtukulud. Lisaks jääb ta esimeses kohtuastmes esitatud nõuete juurde, mille ese on vaidlusaluse otsuse tühistamine ja Üldkohtu menetluses kantud kulude väljamõistmine komisjonilt. DP AG leiab samuti, et vastuapellatsioonkaebuses esitatud väited on põhjendamata.
- 30 Saksamaa Liitvabariik palub Euroopa Kohtul apellatsioonkaebus tagasi lükata ja mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Apellatsioonkaebus

- 31 Komisjon esitab oma apellatsioonkaebuse toetuseks kaks väidet, millest esimene põhineb sellel, et rikutud on EÜ artikli 87 lõiget 1 ja EÜ artikli 86 lõiget 2, kuna Üldkohus leidis, et meetod, mida kasutati jõudmaks järeldusele, et tegemist on riigiabiga, oli

ebaseaduslik; ning teine sellel, et rikutud on EÜ artiklit 230, kuna Üldkohus ületas oma pädevust, kui ta asendas komisjoni poolt üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu tekkinud lisandunud kulude arvutamiseks kasutatud meetodi enda vastava meetodiga.

Esimene väide, et rikutud on EÜ artikli 87 lõiget 1 ja EÜ artikli 86 lõiget 2

Esimene osa

– Poolte argumendid

³² Komisjoni, BIEK-i ja UPS-i sõnul rikkus Üldkohus EÜ artikli 87 lõiget 1 ja EÜ artikli 86 lõiget 2, kuna selgitamata põhjusi, miks komisjoni poolt eelise olemasolu kindlakstegemiseks kasutatud meetod ei olnud korrektne, leidis ta, et komisjon oleks pidanud käesoleval juhul sellise eelise olemasolu kindlakstegemiseks kohaldama mõnd muud analüüsimetodit.

³³ Komisjon leiab, et vaidlusaluses otsuses kasutatud meetod oli mõistlik, kuna see põhineb eeldusel, mille kohaselt „raha peab kuskilt tulema vähemalt keskmise või pika aja jooksul ning see ei teki lihtsalt mittemillestki”. Järeldus, et DP AG-le kahjumiga

müügi poliitika järgimist rahastati temale makstud riigiabist, peab seda enam pika seetõttu, et – nagu tuleneb asjaoludest – uksest-ukseni pakiveo teenuste sektori tegevus oli kahjumlik tulenevalt agressiivsest hinnapoliitikast, mis ei võimaldanud katta osutatud teenuse kulusid, ning DP AG-l ei olnud teistest tegevustest tulenevaid ülejääke, mille abil ta oleks saanud nimetatud sektorit mõjutada.

34 Neil asjaoludel tuleneb järeldusest, mida ei ole vaidlustatud ning mis puudutab uksest-ukseni pakiveo teenuste sektori keskmist ja pikaajalist puudujääki ning omavahendite puudumist, „kindlasti”, et DP AG sõltus selle sektori puhul rahalistest hüvitistest ettevõtja teiste valdkondade tegevustele, mis said riigiabi. Järelikult on seos riigipoolse rahastamise ja kahjumiga müügipoliitika järgimise vahel ilmne, nii et ükski täiendav tõend ei ole vajalik.

35 DP AG väidab, et Üldkohus ei olnud kohustatud viitama põhjustele, millest tulenevalt komisjoni valitud meetod ei olnud korrektne, sest riigiabi mõiste on objektiivne mõiste. Sellega seoses on Euroopa Kohus juba eespool viidatud kohtuotsuse Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg punktis 92 otsustanud, et selleks, et hüvitise saaks jätta riigiabiks klassifitseerimata, ei või teenuste eest, mida osutavad hüvitist saavad ettevõtjad avalike teenuste osutamise kohustuse täitmiseks, ületada seda, mis on vajalik nende kohustuste täitmisest tulenevate kulude täielikuks või osaliseks katmiseks. Niisiis on selline arvutus kohustuslik ja iga meetod, kus selline arvutus puudub – nagu see, mida komisjon käesoleval juhul kasutas – on kindlasti ebakorrektn.

36 Igal juhul ei ole komisjoni kasutatud meetod DP AG sõnul sobiv, et tõendada, et väidetavat uksest-ukseni pakiveo teenuste sektori puudujääki rahastatakse „kindlasti” DB Telekom poolt talle tehtud ülekannete abil. Nimelt ei võta selline meetod arvesse

asjaolu, et kui tegelikus majanduslikus olukorras ei saa ühe aasta kahjumit kompenseerida omavahenditest, kantakse need edasikantud kahjumina järgmise aasta bilanssi. Seega ei tähenda ainuüksi asjaolu, et kahjumit ei saa selle aasta jooksul, mil see tekkis, omavahendite arvelt katta, et see kompenseeriti tingimata väliste vahendite abil.

- 37 Saksamaa Liitvabariigi arvamuse kohaselt ei puuduta käesolev kohtuasi ainuüksi küsimust meetodi kohaldatavusest käesolevas asjas, vaid komisjoni tõendamiskoormise ulatust asjaolu osas, et DP AG sai eelise. Selle liikmesriigi sõnul kohustab eespool viidatud kohtuotsus Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg arvutama välja üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu tekkinud lisandunud netokulud ja võrdlema neid nende samade kohustuste täitmisest tingitud kulude hüvitamiseks antud vahenditega. Üksnes sellest võrdlusest lähtudes saab tuvastada võimaliku liigse hüvitamise.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 38 Esiteks tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt eeldab meetme kvalifitseerimine „abiks” EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses, et kõik selles sättes esitatud tingimused on täidetud (21. märtsi 1990. aasta otsus kohtuasjas C-142/87: Belgia vs. komisjon, nn Tubemeuse'i kohtuasi, EKL 1990, lk I-959, punkt 25; 1. juuli 2008. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-341/06/ P ja C-342/06 P: Chronopost ja La Poste vs. Ufex jt, EKL 2008, lk I-4777, punkt 125, ning 17. juuli 2008. aasta otsus kohtuasjas C-206/06: Essent Netwerk Noord jt, EKL 2008, lk I-5497, punkt 63).

- 39 Selleks et meetme saaks kvalifitseerida riigiabiks, peab esiteks olema tegemist riigi sekkumise või vähemalt riigi ressurssidega, teiseks peab sekkumine kahjustama liikmesriikidevahelist kaubandust, kolmandaks peab see andma abisaajatele eelise ning neljandaks peab see kahjustama või ähvardama kahjustada konkurentsi (vt selle kohta eelkõige 23. märtsi 2006. aasta otsus kohtuasjas C-237/04: *Enirisorse*, EKL 2006, lk I-2843, punktid 38 ja 39; 30. märtsi 2006. aasta otsus kohtuasjas C-451/03: *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, EKL 2006, lk I-2941, punkt 56, ning 17. novembri 2009. aasta otsus kohtuasjas C-169/08: *Presidente del Consiglio dei Ministri*, EKL 2009, lk I-10821, punkt 52).
- 40 Kuna käesolev meede puudutab ainult kolmandat tingimust, siis tuleb märkida, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale loetakse riigiabiks selline sekkumine, mis võib oma olemusest sõltumata otseselt või kaudselt soodustada ettevõtjaid või mida tuleb pidada majanduslikuks eeliseks, mida kasusaajast ettevõtja tavalistes turutingimustes ei saaks (eespool viidatud kohtuotsused *Enirisorse*, punkt 30; *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, punkt 59, ning *Essent Netwerk Noord jt*, punkt 79).
- 41 Selles kontekstis on Euroopa Kohus täpsustanud seoses ettevõtjatega, kellel on üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise kohustus, et kui meedet või riigi sekkumist tuleb pidada hüvitiseks teenuste eest, mida osutavad hüvitist saavad ettevõtjad avalike teenuste osutamise kohustuse täitmiseks, nii et need ettevõtjad ei saa tege­likkuses finantssoodustust ja nimetatud sekkumise tulemusel ei saavuta need ette­võtjad soodsamat seisundit võrreldes oma konkurentidega, ei kuulu see sekkumine EÜ artikli 87 lõike 1 kohaldamisalasse (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsused *Ferring*, punkt 27; *Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg*, punkt 87; *Enirisorse*, punkt 31, ning *Essent Netwerk Noord jt*, punkt 80).

- 42 Selleks et selline hüvitis väljuks konkreetsel juhul riigiabi liigituse alt, peab siiski olema täidetud rida tingimusi (eespool viidatud kohtuotsused Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg, punkt 88; Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, punkt 61, ning Essent Netwerk Noord jt, punkt 81).
- 43 Eelkõige ei tohi hüvitis olla suurem, kui on vajalik kõigi või osa avaliku teenuse osutamise kohustuse täitmisega kaasnevate kulude katmiseks, võttes arvesse nii sellest saadavat tulu kui ka nende kohustuste täitmisest saadavat mõistlikku kasumit (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsused Ferring, punkt 32; Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg, punkt 92; Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, punkt 66, ning Essent Netwerk Noord jt, punkt 84).
- 44 Sellest tuleneb, et kui komisjon peab kontrollima üldist majandushuvi esindava teenuse rahastamise süsteemi kehtivust seoses EÜ artikliga 87, siis peab ta eelkõige kontrollima, kas see tingimus on täidetud.
- 45 Selles osas tuleb seoses väitega, mille kohaselt ei toonud vaidlustatud kohtuotsus välja komisjoni kasutatud meetodi puudusi, märkida, et Üldkohus nentis esiteks selle kohtuotsuse punktis 85, et komisjon jättis välja selgitamata, kas DB Telekom ülekannete kogusumma ületas lisandunud netokulude kogusumma, mida DP AG kandis üldist majandushuvi esindavate teenuste tõttu.
- 46 Lisaks nähtub eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 91 ja 94, et Üldkohus leidis, et komisjon ei saanud eeldada, et nimetatud ülekanded kujutavad endast eelist EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses, eelkõige kuna ta jättis kontrollimata esiteks selle, kas DB Telekom ülekannete kogusumma ületas lisandunud vaidlustamata netokulude kogusummat, mis DP AG-le tekkis, ning teiseks selle, kas viimasel oli teisi üldist

majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu lisandunud netokulusid, mille eest ta oli õigustatud saama hüvitist kõikide nende ülekannete arvel eespool viidatud kohtuotsuses Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg ette nähtud tingimustel.

- 47 Neil asjaoludel ei saa Üldkohtule tulemuslikult ette heita, et ta ei viidanud komisjoni poolt vaidlusaluses otsuses kasutatud meetodi puudustele. Nimelt tuleneb eelnevast, et Üldkohus viitas nendele puudustele, kui ta hindas nimetatud meetodi õiguspärasust seoses EÜ artikli 87 lõikega 1.
- 48 Kuna Üldkohus järeldas õigesti, et komisjoni poolt vaidlusaluses otsuses kohaldatud meetod oli puudulik, siis tuleb esimese väite esimene osa põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

Teine osa

– Poolte argumendid

- 49 Esimese väite teise osa raames väidab komisjon, keda toetavad BIEK ja UPS, et Üldkohus heitis talle vääralt ette, et ta ei uurinud kõiki tööendeid, mis Saksamaa Liitvabariik talle esitas, ning seda tehes rikkus ta tõendamiskoormist käsitlevaid reegleid.

- 50 Nimelt asjaolu, et DP AG-l ei olnud omavahendeid, oli Üldkohtu jaoks piisav, et leida, et DP AG kasutas saadud riigi ressursse uksest-ukseni postiveo teenuste sektoris kahjumiga müügi poliitika järgimise tõttu tulenenud lisandunud netokulude rahastamiseks. Lisaks on komisjon ja UPS seisukohal, et isegi kui komisjon oleks saanud ja uurinud kogu teavet ja kõiki tõendeid, millele Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses viitab, ei oleks ta loogiliselt saanud jõuda teistsugusele järeldusele.
- 51 Komisjon väidab samuti, et DP AG kohustus on tõendada, et vaidlusaluses otsuses kasutatud meetod ei olnud õiguspärane, ning et esineb mõni muu meetod, mida oleks samuti saanud sel eesmärgil kasutada. Vastupidi Üldkohtu poolt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 87 leitule ei ole igal juhul komisjoni kohustus tõendada, et Üldkohtu valitud meetodit oli võimatu kohaldada.
- 52 Saksamaa Liitvabariik leiab sellega seoses, et komisjoni ja UPS-i väide, mille kohaselt DP AG ja tema enda poolt üldise huviga seotud postiteenuste osutamise kohustuse täitmise tõttu lisandunud netokulude summa kohta esitatud teabe uurimine ei võimaldanud igal juhul komisjonil jõuda seoses eelise olemasoluga erinevale tulemusele, ei ole põhjendatud ning läheb vastuollu DP AG ja nimetatud liikmesriigi poolt esitatud numbriliste andmetega.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 53 Esiteks, mis puudutab argumenti, mille kohaselt rikkus Üldkohus tõendamiskorraldust käsitlevaid reegleid, kui ta heitis komisjonile ette, et ta ei uurinud kõiki tõendeid, tuleb esiteks nentida, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 85,

et komisjon ei võtnud vaidlusaluses otsuses arvesse Saksamaa Liitvabariigi poolt üldist majandushuvi esindava teenuse osutamises tulenevalt lisandunud teatud kulude kohta esitatud teavet. Teiseks nentis Üldkohus sama kohtuotsuse punktis 86, et komisjon ei viidanud ega tõendanud, et see liikmesriik ja DP AG ei esitanud talle teavet, mis on vajalik selle kontrollimiseks, et DP Telekom poolt tehtud ülekannete summa ei ületanud lisandunud vaidlustamata netokulusid.

54 Niisiis tuleb nentida, et Üldkohus heitis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 85–88 komisjonile õigesti ette, et viimane ei uurinud tõendeid, mis pooled talle haldusmenetluse käigus esitasid; tõendeid, mis oleks võinud osutada asjakohaseks analüüsi raames, mis puudutab DP AG-l niisuguse „eelise” olemasolu EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses, mille olemasolu komisjon eeldas. Neil asjaoludel tuleb märkida, et Üldkohus ei rikkunud mingil viisil tõendamiskoormist käsitlevaid reegleid.

55 Seoses argumentiga, mille kohaselt ei oleks komisjon, isegi kui ta oleks uurinud kogu teavet ja kõiki tõendeid, millele Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses viitas, saanud loogiliselt jõuda teistsuguse järelduseni, piisab, kui nentida, et Üldkohus jõudis just nimetatud teavet arvesse võttes vaidlustatud kohtuotsuse punktides 108 ja 109 erinevale järeldusele kui see, milleni on jõutud vaidlusaluses otsuses. Sellest tuleneb, et see argument tuleb põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

56 Teiseks, mis puudutab argumenti, mille kohaselt pani Üldkohus komisjonile vaidlustatud kohtuotsuse punktis 87 ebaseaduslikult tõendamiskoormise seoses Üldkohtu enda poolt valitud meetodi kohaldamise „võimatusega”, siis tuleb märkida, et see argument tuleneb nimetatud kohtuotsuse väärast tõlgendamisest.

- 57 Nimelt sedastas Üldkohus nimetatud punktis ainult, et ta oleks pidanud teistsuguse meetodi kui see, mis seisneb eespool viidatud kohtuotsuses Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg ette nähtud kriteeriumide kohaldamises, kasutamise põhjendusena vastuvõetavaks asjaolu, et komisjoni takistasid DP AG ja Saksamaa Liitvabariigi poolt esitatud teabe suhtes uurimist läbi viimast objektiivsed põhjused.
- 58 Niisiis piirdus Üldkohus nimetatud punktis 87 selle märkimisega, et komisjon ei ole esitanud ühtegi tõendit tõendamaks, et selle uurimise läbiviimiseks esines mingi takistus. Neil asjaoludel ei saa ka selle argumendiga nõustuda.
- 59 Eelnevatest kaalutlustest lähtudes tuleb esimese väite teine osa põhjendamatusesse tõttu tagasi lükata.

Kolmas osa

– Poolte argumendid

- 60 Komisjon, keda toetavad BIEK ja UPS, heidab Üldkohtule ette, et ta moonutas toimikuisse liidetud tõendeid, kui ta leidis esiteks vaidlustatud kohtuotsuse punktis 82, et komisjon ei märkinud vaidlusaluses otsuses, et teave, mille Saksamaa Liitvabariik talle esitas ja mille kohaselt kujutab uksest-ukseni pakiveo teenuste sektor endast üldist majandushuvi esindavat teenust, ei ole põhjendatud, ning teiseks, et ta nõustus

vähemalt vaikimisi sellega, et lisaks kahjumiga müügi poliitika järgimise tõttu lisandunud netokuludele olid DP AG-l ka üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu lisandunud netokulud. Samas leidis komisjon vaidlusaluse otsuse punktis 76, et kõne all oleva sektori puhul ei ole tegemist üldist majandushuvi esindava teenusega, ning et küsimus, kas esinevad üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu lisandunud netokulud, ei ole tema valitud analüüsimeetodi raames asjakohane.

61 DP AG leiab omalt poolt, et see osa on ilmselgelt põhjendamata, kuna esiteks, mis puudutab nimetatud lisandunud netokulusid, siis tugines Üldkohus vaidlusaluse otsuse põhjenduste punktile 43, mis puudutab kogu pakiveo teenuste küsimust, millest uksest-ukseni pakiveo teenus moodustab vaid ühe osa. Teiseks tõlgendas komisjon vaidlustatud kohtuotsust vääralt, arvestades et Üldkohus tühistas vaidlusaluse otsuse põhjendusel, et komisjon jättis igal juhul kontrollimata, kas DB Telekom'i ülekanded ei olnud õigustatud üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu lisandunud netokulude tõttu.

62 Saksamaa Liitvabariik on seisukohal, et komisjon on vaidlusaluses otsuses seisukoha võtnud ainult teatud eriteenuste kui üldist majandushuvi esindavate teenuste suhtes pakiveo teenuste valdkonnas, mitte pakiveo teenuste suhtes tervikuna. Lisaks osutas komisjon selle otsuse põhjenduste punktis 72 üheselt „DP AG kindlaksmääratud täpsele ülesandele” ja „avaliku teenuse pakkumise kohustuste rahuldamisele”. Seega nentis Üldkohus õigesti, et ka uksest-ukseni pakiveo teenuste sektoris esineb avaliku teenuse pakkumise kohustusi, nagu kohustus edastada pakke vastuvõetava ühtse hinna eest.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 63 Esiteks tuleb meenutada, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale tuleneb EÜ artiklist 225 ja Euroopa Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust, et Euroopa Kohtul puudub pädevus tuvastada fakte ja põhimõtteliselt hinnata tõendeid, millele Üldkohus on nende faktide puhul tuginenud. Kui need tõendid on hangitud õiguspäraselt, kui on järgitud õiguse üldpõhimõtteid ja tõendamiskohustust ning tõendite hankimist puudutavaid menetlusnorme, on üksnes Üldkohus pädev hindama talle esitatud tõendite tõenduslikku väärtust. See hinnang, välja arvatud juhul, kui tegemist on nende tõendite moonutamisega, ei ole seega iseenesest õigusküsimus, mida Euroopa Kohus saaks kontrollida (vt eelkõige 18. märtsi 2010. aasta otsus kohtuasjas C-419/08 P: Trubowest Handel ja Makarov *vs.* nõukogu ja komisjon, EKL 2010, lk I-2259, punktid 30 ja 31 ning seal viidatud kohtupraktika).
- 64 Samuti on oluline meenutada, et faktiliste asjaolude moonutamine peab toimikumaterjale arvestades olema ilmne, ilma et oleks vaja fakte ja tõendeid uuesti hinnata (eespool viidatud kohtuotsus Trubowest Handel ja Makarov *vs.* nõukogu ja komisjon, punkt 32 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 65 Käesoleva osa raames vaidlustab komisjon oma esimese väitega vaidlustatud kohtuotsuse punktis 82 sisalduva kinnituse, et komisjon ei teinud otsust Saksamaa Liitvabariigi esitatud teabe kohta, mille kohaselt uksest-ukseni pakiveo teenuste sektori puhul oli tegemist üldist majandushuvi esindava teenusega, samas kui komisjon oli vaidlusaluses otsuses tuvastanud, et see sektor ei kujuta endast üldist majandushuvi esindavat teenust.

- 66 Sellega seoses tuleb märkida, et komisjon viitas vaidlusaluse otsuse põhjenduste punktis 76 Postdienst-Pflichtleistungsverordnung'i põhjendustele, mille § 2 lõike 2 punkt 3 välistab väikeste pakside edastamise üldise kohustuse, mille jaoks on kehtestatud erisätted eraldi lepingute raames, mis sõlmitakse klientidega, näiteks nendega, kes käitlevad eelnevalt oma saadetisi või sõlmivad koostöölepinguid; nende äriklientide puhul võib pakside edastamise kohustuse kohaldamata jätta, kuna selles sektoris valitsev konkurents muudab selle kohustuse tarbetuks.
- 67 Samas tuleb nentida, nagu märkis Saksamaa Liitvabariik, et viidatud põhjenduste punktides osutas komisjon ainult teatud eriteenustele kui üldist majandushuvi esindavatele teenustele pakiveo teenuse valdkonnas, mitte pakiveo teenustele tervikuna. Lisaks tuleb ka DP AG eeskujul rõhutada, et Üldkohus tühistas vaidlusaluse otsuse mitte komisjoni lähenemise tõttu kvalifitseerida kõne all olevad teenused üldist majandushuvi esindavate teenustena, vaid põhjendusel, et komisjon ei kontrollinud, kas DB Telekom'i tehtud ülekanded kujutavad endast liigset hüvitamist võrreldes üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu lisandunud vaidlustamata netokuludega.
- 68 Neil asjaoludel ei saa Üldkohtule tulemuslikult ette heita käesoleva asja faktiliste asjaolude moonutamist.
- 69 Seega ei saa komisjoni esitatud esimese väitega nõustuda.
- 70 Seoses teise väitega, mis puudutab komisjoni vaikimisi nõustumist asjaoluga, et DP AG-l oli üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu lisandunud netokulusid, piisab, kui nentida, et komisjon märkis vaidlusaluse otsuse põhjenduste

punktis 73, et „on õigeks osutunud, et DP AG-l on lisandunud netokulusid, millest minimaalne osa ei ole tekkinud avaliku teenuse osutamise kohustuse tõttu”. Sellest äramärgimisest sai Üldkohus asjaolusid moonutamata järeldada, et komisjon nõustus vähemalt vaikimisi, et DP AG-l oli ka üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu lisandunud kulud.

- 71 Kuna eelnevatest kaalutlustest tuleneb, et Üldkohus ei moonutanud oma hinnangus asjaolusid, siis tuleb esimese väite kolmas osa samuti põhjendamata tõttu tagasi lükata.

Neljas osa

– Poolte argumendid

- 72 Komisjon, keda toetavad BIEK ja UPS, vaidlustab vaidlustatud kohtuotsuse punktides 101–109 täiendavalt esitatud arutluskäigu, milles Üldkohus analüüsis lisaks vaidlusaluses otsuses sisalduvale teabele seda teavet, mille esitas Saksamaa Liitvabrik. Nimetatud menetluspoolel on seisukohal, et see teave, eelkõige mis puudutab DP AG poolt riigile tehtud tagasimakseid ning DP Telekomis ülekandeid, ei puutu komisjoni poolt kasutatud meetodi kohaldamise seisukohalt asjasse, mis õigustab ka asjaolu, et komisjon ei ole tõstatanud küsimust selle teabe paikapidavusest. Igal juhul on Üldkohtu selline hinnang ebapiisav ja väär, kuna esiteks ei tulene sellest eelkõige, et DP AG oleks ilma DB Telekomis-poolse kompensatsioonita majanduslikult suutnud ellu jääda, ning teiseks ei puuduta see küsimust, kas DP AG-l olid olemas piisavad

vahendid kahjumiga müügi poliitikast tulenevate lisandunud netokulude katmiseks ning seda isegi hoolimata selle äriühingu kogupuudujäägist.

- 73 Sellega seoses väidab DP AG, et asjaolu, et komisjon heidab Üldkohtule ette, et ta ei ole tuvastanud, et DP AG oleks suutnud ilma rahalise kompensatsioonita ellu jääda, ei puutu asjasse. Nimelt võis Üldkohus piirduda vaid selle välistamisega, et DB Telekom'i ülekandeid aastail 1990–1994 ei kasutatud aastail 1995 ja 1999 kahjumiga müügi poliitika järgimisest tekkinud lisandunud netokulude katmiseks põhjusel, et need olid ammendunud.
- 74 Saksamaa Liitvabariik lisab, et komisjon oleks igal juhul pidanud tõendama, et kõne all olevad riigi ressursid kujutasid endast üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu tekkinud lisandunud netokulude liigset hüvitamist. Lisaks ei saanud üh-tegi kulu eraldivõetuna katta DP AG omavahendite arvelt, võttes arvesse, et ta kandis kõne all oleval ajavahemikul kahju. Tegelikuses viib komisjoni lähenemine absurdse tulemuseni, et kõik kulud tuleb rahastada avalikest ressursidest.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 75 Olgu meenutatud, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei saa Üldkohtu otsuse täiendavate põhjenduste kohta esitatud väited tuua kaasa kohtuotsuse tühistamist ja on seega ainetud (7. novembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-184/01 P: Hirschfeldt vs. AEE, EKL 2002, lk I-10173, punkt 48; 28. juuni 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P ja C-213/02 P: Dansk Rørindustri jt vs. komisjon, EKL 2005, lk I-5425, punkt 148, ning 9. märtsi 2007. aasta määrus kohtuasjas C-188/06 P: Schneider Electric vs. komisjon, punkt 64).

- 76 Seoses sellega tuleneb käesoleva väite esimese kolme osa analüüsist, et rikkumata õigusnormi, nõustus Üldkohus DP AG poolt tühistamishagi raames esitatud esimese väitega, mille kohaselt rikkus komisjon EÜ artikli 87 lõiget 1, leides, et DB Telekom ülekanded andsid DP AG-le eelise.
- 77 Järelikult, isegi kui eeldada, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 101–109 sisalduv põhjendus on õiguslikult väär, tuleb rõhutada, et sellisel sedastamisel ei ole mingit mõju niisuguse väite põhjendatuse suhtes, mis puudutab vaidlusaluse otsuse õigusvastasust seoses EÜ artikli 87 lõikega 1.
- 78 Neil asjaoludel tuleb nentida, et käesoleva väite neljas osa ei ole tulemuslik.
- 79 Eelnevatest kaalutlustest lähtudes tuleb komisjoni esitatud esimene väide tervikuna tagasi lükata.

Teine väide, et on rikutud EÜ artiklit 230

– Poolte argumendid

- 80 Komisjon heidab oma teise väitega Üldkohtule ette, et viimane ületas oma pädevuse piire – nagu need tulenevad EÜ artiklist 230 – sellega, et ta asendas komisjoni meetodi oma üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu lisandunud kulude

vastava arvutamismeetodiga. Samas, kui komisjon eelistab meetodit, mis võimaldab tal hea sisemise haldustava raames käsitleda kaebuse esitajate vastuväiteid kiiresti ja tõhusalt, ei ole Üldkohtul pädevust otsustada komisjoni asemel selle üle, millist meetodit kohaldada.

- ⁸¹ Komisjon, keda toetavad BIEK ja UPS, väidab lisaks, et Üldkohus asus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 101–109 arendatud arutluskäigus komisjoni kohale, uurima teavet, mida vaidlusaluse otsuse raames ei olnud uuritud.
- ⁸² DP AG leiab vastupidi, et Üldkohus piirdus niisuguse meetodi kasutamisega, mida vastavalt Euroopa Kohtu praktikale on kohustus kasutada. Nimelt eeldab avaliku teenuse kohustuse täitmise hüvitamiseks riigivahendite maksmise puhul eelise olemasolu kindlaksmääramine riigiabi asjades Euroopa Kohtu sõnul ja komisjoni haldustava kohaselt, et esiteks tuleb kindlaks määrata nendest üldise huviga seotud kohustuste täitmisest tekkivad kulud.
- ⁸³ Saksamaa Liitvabariik väidab omalt poolt, et Üldkohus ei ole komisjoni hinnangut enda omaga õigusvastaselt asendanud. Üldkohus on selles väites osutatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides, pärast seda kui ta on sama kohtuotsuse punktides 78–96 teostanud vaidlusaluse otsuse õigusliku analüüsi, piirdunud selle raamatupidamisarvestusliku analüüsiga. Kuna on tuvastatud EÜ artikli 87 lõike 1 rikkumine, siis on see väide igal juhul tulemusetu.

Euroopa Kohtu hinnang

- 84 Tuleb märkida, et nagu tuleneb EÜ artiklist 230, on tühistamishagi eesmärk tagada nimetatud artiklis loetletud ühenduse institutsioonide õigusaktide seaduslikkuse kontrollimine; sellise hagi raames esitatud väidete analüüs ei asenda oma eesmärgi ega ka mõju poolest kõnesoleva juhtumi täieulatuslikku uurimist haldusmenetluses (vt selle kohta 7. jaanuari 2004. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P: Aalborg Portland jt vs. komisjon, EKL 2004, lk I-123, punkt 103).
- 85 Sellega seoses tuleb märkida, et Üldkohus analüüsis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 68–88 komisjoni poolt vaidlusaluses otsuses kasutatud meetodit seoses EÜ artikli 87 lõikega 1, seda eriti selleks, et kindlaks teha, kas DB Telekom poolt DP AG-le tehtud ülekanded oleks võinud endast kujutada eelist nimetatud sätte tähenduses ja asjakohase kohtupraktika kohaselt.
- 86 Selle analüüsi raames märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 80–88, et komisjoni poolt vaidlusaluses otsuses teostatud arvutus oli puudulik, millest tuleb, et sellele ei saa tugineda tõendamaks, et nimetatud ülekanded andsid DP AG-le taolise eelise.
- 87 Neil asjaoludel tuleb nentida, et Üldkohus ei asendanud komisjoni meetodit oma vastava meetodiga, vaid temapoolne uurimine piirdus kohtuliku kontrolli teostamisega vaidlusaluse otsuse seaduslikkuse üle.

- 88 Seoses väitega, mis puudutab asjaolu, et Üldkohus asus niisuguse teabe uurimisel, mida vaidlusaluse otsuse raames ei analüüsitud, komisjoni kohale, tuleb esiteks seoses käesoleva kohtuotsuse punktides 76–79 sisalduvate kaalutlustega Üldkohtu poolt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 101–109 teostatud analüüsi täiendava iseloomu kohta ning teiseks seoses käesoleva kohtuotsuse punktis 75 viidatud kohtupraktikaga nentida, et see teine väide on tulemusetu.
- 89 Lähtudes eelnevatest kaalutlustest, ei saa Üldkohtule tulemuslikult ette heita, et ta ületas oma pädevust, rikkudes sellega EÜ artiklit 230. Seega tuleb teine väide põhjendamatus tõttu tagasi lükata.
- 90 Kuna komisjoni poolt oma apellatsioonkaebuse toetuseks esitatud kummagi väitega ei saa nõustuda, tuleb apellatsioonkaebus tervikuna tagasi lükata.

Vastuapellatsioonkaebus

Poolte argumendid

- 91 BIEK ja UPS väidavad oma vastuapellatsioonkaebustega, et Üldkohus eiras eespool viidatud kohtuotsusest Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg tulenevaid põhimõtteid, kuna ta ei tuvastanud, et täidetud ei olnud mitte ükski selles kohtuotsuses määratletud nõue, mille alusel saab üldist majandushuvi pakkuvate teenuste osutamise eest saadud hüvitised jätta välja riigiabi puudutavate eeskirjade kohaldamisalast.

Nimelt ei vasta esiteks DP AG poolt rakendatav praktika, mis hõlmab uksest-ukseni pakiveo teenuste sektoris seaduslikust ühtsest hinnast madalama hinna kohaldamist, avaliku teenuse osutamise kohustusele. Teiseks ei olnud tingimused, millele vastavalt DB Telekom ülekandeid tegi, eelnevalt objektiivselt ja läbipaistvalt kehtestatud. Kolmandaks ei ole võimalik spetsiaalse sihtotstarbe puudumise tõttu kindlaks määrata, kas need ülekanded töid endaga kaasa liigse hüvitamise. Viimaseks oleks pidanud arvatav hüvitise andmine nimetatud ülekannete kaudu toimuma sõltumata kogu üldist majandushuvi esindava teenuse tõttu lisandunud kulude analüüsist.

- ⁹² DP AG vastab nendele argumentidele, et Üldkohus ei olnud kohustatud eespool viidatud kohtuasjas Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg esitatud nõudeid uurimise teostamisel järgima. Nimelt oli sedastus, et komisjon ei kontrollinud, kas DP AG-l oli üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu lisandunud netokulud, vaidlusaluse otsuse tühistamiseks piisav.

Euroopa Kohtu hinnang

- ⁹³ Olles kõigepealt leidnud, et komisjon möönis vähemalt vaikimisi, et DP AG-l oli lisandunud netokulusid, mis osaliselt tekkisid üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu, nagu on märgitud käesoleva kohtuotsuse punktides 66–73, analüüsis Üldkohus seaduslikkuse kontrolli kontekstis seejärel põhjendatult DP AG esitatud väidet, mis käsitles komisjoni poolt järgitud meetodit võimaliku liigse hüvitamise arutamiseks eespool viidatud kohtuasja Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg kolmanda tingimuse tähenduses, mida on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktides 41–43.

- ⁹⁴ Selle kontrolli raames leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 94 eelkõige, et kuna nimetatud meetodiga ei tehtud kindlaks, kas DP AG-I ei olnud muid üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise tõttu lisandunud netokulusid, siis ei olnud see õiguslikult piisav nende lisandunud kulude tõendamiseks ning järelilikult seoses eespool viidatud kohtuotsusega Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg otsustamiseks, et vaidlusalune otsus tuleb tühistada.
- ⁹⁵ Selles kontekstis tuleb nentida, nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktides 125–128, et Üldkohus esitas vaidlusaluse otsuse õigusliku analüüsi oma talle EÜ artikli 230 alusel antud pädevuse piirides ning seoses asjakohase kohtupraktikaga riigiabina kvalifitseerimise ning selle kohta, kuidas see üldist majandushuvi esindava teenuse osutamise kohustuse hüvitamist mõjutab, mida käsitleb ka eespool viidatud kohtuotsuses Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg.
- ⁹⁶ Samuti tuleb märkida, et kui Üldkohus oleks vaidlusalust otsust kontrollinud seoses teiste selles kohtuotsuses esitatud kriteeriumidega – nagu BIEK ja UPS väidavad, et seda oleks tulnud teha –, siis oleks ta seda kontrolli läbi viies asunud komisjoni kohale, nagu ta ka ise vaidlustatud kohtuotsuse punktis 95 õigesti on märkinud.
- ⁹⁷ Samas tuleb nentida, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt piirdub ühenduse kohtute poolt komisjoni antud keeruliste majanduslike hinnangute üle teostatav kontroll sellega, et kohus kontrollib, kas on järgitud menetlusnorme ja põhjendamisreegleid, kas asjaolud on sisuliselt täpselt kindlaks tehtud, et tehtud ei ole ühtki ilmset hindamisviga ning et tegemist ei ole võimu kuritarvitamisega (eespool viidatud kohtuotsus Aalborg Portland jt vs. komisjon jt, punkt 279, ning 6. oktoobri 2009. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P ja C-519/06 P: GlaxoSmith-Kline Services jt vs. komisjon jt, EKL 2009, lk I-9291, punkt 85).

- 98 Sellest tuleneb, et Üldkohus ei pidanud analüüsima kõiki Euroopa Kohtu poolt eespool viidatud kohtuotsuses Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg esitatud kriteeriume, kui ta oli juba tuvastatud vaidlusaluse otsuse õigusvastasuse seoses ühega nendest tingimustest.
- 99 Eelnevatest kaalutlustest lähtudes tuleb vastuapellatsioonkaebused põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Kohtukulud

- 100 Vastavalt kodukorra artikli 69 lõike 2 esimesele lõigule, mida sama kodukorra artikli 118 järgi kohaldatakse ka apellatsioonkaebuste lahendamisel, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kodukorra artikli 69 lõike 4 esimese lõigu alusel kannavad menetlusse astunud liikmesriigid ise oma kohtukulud.
- 101 Kuna komisjon on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb apellatsioonkaebusega seotud kohtukulud vastavalt DP AG nõuetele välja mõista komisjonilt.
- 102 Seoses vastuapellatsioonkaebustega tuleb nentida, et kuigi BIEK ja UPS on kohtuvaidluse kaotanud, ei nõudnud DP AG oma vastuses neile apellatsioonkaebustele neilt nendega seotud kohtukulude väljamõistmist. Sellest tuleneb, et vastuapellatsioonkaebusega seotud kulud jäetakse nende poolte enda kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

- 1. Jätta apellatsioonkaebus ja vastuapellatsioonkaebus rahuldamata.**
- 2. Jätta Euroopa Komisjoni kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja Deutsche Post AG poolt apellatsioonimenetluses kantud kohtukulud.**
- 3. Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV ja UPS Europe SA kannavad ise oma apellatsioonkaebusega seotud kulud.**
- 4. Deutsche Post AG, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV ja UPS Europe SA kannavad ise oma vastuapellatsioonkaebustega seotud kulud.**
- 5. Jätta Saksamaa Liitvabariigi kohtukulud tema enda kanda.**

Allkirjad